

hvilket skandaløst Misbrug af Penge der fandt Sted ved Opførelsen af dette Julemærkesanatorium, maa indrømme, at det manglede bare, at ikke alle Børn skulde have Lov til at komme ind paa dette Sanatorium, og at det ikke skulde være Sygdommen, der var den eneste Adkomst, der udkræves.

Jeg skal paa det allerbedste anbefale Lovforslaget til hurtigt Fremme.

A. M. Hansen: Da det jo er Meningen, at Lovforslaget skal i Udvalg, skal jeg afholde mig fra at komme ind paa Enkeltheder og skal nøjes med at udtale min Beklagelse af, at den højtærede Minister vil nedsætte Statstilskuddet ifølge § 6, hvorimod Taksterne efter § 3 skal forblive uforandrede; det vil sige, at der skal lægges en til Formindskelsen af Statens Udgifter svarende forøget Byrde paa Patienterne eller paa de Institutioner, nemlig Kommunerne og Sygekasserne, der skal betale for de ubemidlede Patienter. Dette finder jeg saare uheldigt, og det forekommer mig, at den højtærede Minister har haft vanskeligt ved at give en reel Begrundelse heraf. I Bemærkningerne til § 6 begrundet Ministeren Nedsættelsen af Statstilskuddet med, at Pristallet var højere i 1919 end i 1923. Hvis den højtærede Minister vilde hævde, at fordi Pristallet er lavere i 1923 end i 1919, maa Taksterne og i Forbindelse dermed Statstilskuddet sættes ned, saa kunde jeg give Ministeren Ret. Men naar Ministeren siger, at efter alle sagkyndiges Mening maa vi til Trods for det nuværende lavere Pristal opretholde Betalingstaksten i dens nugældende Højde, medens Statstilskuddet nedsættes, synes jeg, Logikken svigter.

Den højtærede Minister er her heller ikke i Overensstemmelse ned Venstres tidligere Standpunkt paa dette Omraade. I 1919, da man første Gang forhøjede Betalingstaksterne og samtidig dermed Statstilskuddet, udtalte Venstres daværende Ordfører, den nuværende højtærede Statsminister, følgende om Venstres Stilling her til — det staar i Folketingstidende Sp. 3687, med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse dette —: „Der er for det første den finansielle Ændring i § 3, som gaar ud paa at forhøje Taksterne for de forskellige Helbredelsesanstalter, og i § 6, hvor som Følge af de forhøjede Takster

Statstilskuddet forhøjes. Man maa sige, at dette er en absolut Nødvendighed.“ Og længere henne siger Ordføreren: „Jeg tror, at disse Takster og de dertil sig sluttende Statstilskud er passende, i hvert Fald ikke for højt tilmaalte, og at vi ikke kan komme uden om den forøgede Byrde, det ganske vist vil medføre for Statskassen.“ Man ser heraf, at det i 1919 var Venstres Opfattelse, at der bør være et vist Forhold mellem Taksterne og Statstilskuddet. Det glædede mig ogsaa at høre her i Dag, at Venstres Ordfører tog Afstand fra Ministerens Forslag. Forholdet er nemlig dette, at ifølge Loven af 30. Juni 1919 betaltes der af Patienter, Sygekasser eller Kommuner 50 Ø. pr. Patientsygedag. I 1922 sattes Betalingen op til 75 Ø. og 1 Kr. Nu kommer Ministeren med et nyt Forslag, hvorefter Betalingen paa de forskellige Hjem faktisk sættes op til 1½ Kr. Jeg vil udtale det Haab, at det i Udvalget maa lykkes os at blive enige om en Ændring af dette.

Hvad § 7 angaar, skal jeg sige, at jeg vilde gerne, at man fik en Ordning, der gav bemidlede og ubemidlede Patienter lige Adgang til Helbredelsesforanstaltninger og Helbredelsesanstalter; men jeg kan ikke undlade at udtale min Ængstelse for, at en saadan Ligestilling, naar der ikke er Plads, vil komme til at gaa ud over Patienterne fra de fattigste Hjem, som — det er vi sikkert alle enige om — trænger haardest til denne Hjælp. Kan vi naa til en Ordning, der giver i alt væsentligt Sikkerhed for, at der bliver Plads for samtlige, vil jeg med Glæde tilsige mit Partis Støtte til, at der bliver lige Adgang for bemidlede og ubemidlede Patienter.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet. De ærede Ordførere for det radikale Parti og det socialdemokratiske Parti glemmer, at det er en midlertidig Lov, som her foreslaas forandret, en Lov, som blev vedtaget for to Aar siden med den udtrykkelige Forudsætning fra alle Sider, at den kun skulde gælde i to Aar. Nu er jo de forskellige Anskuelser kommet saa glimrende til Udtryk her i Tinget, at jeg ikke finder Anledning til nærmere at dvæle ved Lovforslagets En-